

อีกทั้งเรื่องนิพพาน ก็ยังเข้าใจหรือเชื่อกันผิดๆ ไปอีก คือส่วนใหญ่จะเชื่อว่า นิพพานคือการตายแล้วไม่กลับมาเกิดเป็นคนหรืออะไรๆ (เช่น สัตว์เดรัจฉาน หรือเทวดา หรือพระพรหม เป็นต้น) อีกต่อไป คือ เรียกว่าตายแล้วดับสูญไปเลย แต่ก็ยังมีบางคนที่เชื่อว่า นิพพานเป็นดินแดน หรือเป็นบ้านเป็นเมือง หรือเป็นสภาวะที่มีแต่ความสุข ไม่มี ความทุกข์ใดๆเลยชั่ววันนิรันดร คือ เรียกว่าตายแล้วไปเกิดเป็นตัวตนอมตะ ที่มีแต่ความสุขไม่มี ความทุกข์อยู่ชั่ววันนิรันดร

ความเข้าใจผิดของชาวพุทธเกิดมาจากอะไร?

เหตุที่ทำให้ชาวพุทธในปัจจุบัน เกิดความเข้าใจผิดในหลักอริยสัจ ๔ ของ พระพุทธเจ้านั้นก็เป็นเพราะ ในสมัยที่พระพุทธเจ้ายังทรงมีพระชนชีพอยู่นั้น เป็นยุคที่ ผู้คนสนใจในการศึกษาและปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์กันอยู่มาก และได้เกิดลัทธิหรือ ศาสนาขึ้นมามากมาย ซึ่งศาสนาดั้งเดิมของชาวอินเดียนั้นก็คือศาสนาพราหมณ์ (หรือ ต่อมาเปลี่ยนชื่อมาเป็นศาสนาฮินดู) ที่สอนเรื่องการมีตัวตนอมตะ (ที่เรียกว่า อาตมัน หรือ อัตตา) โดยศาสนาพราหมณ์นี้ก็มีผู้นับถือกันอยู่มากมายในยุคนั้น ซึ่งศาสนาพราหมณ์นี้ ไม่มีศาสนา แต่จะมีพราหมณ์ซึ่งเป็นคนธรรมดาที่ทำหน้าที่เผยแพร่คำสอนและทำพิธีต่างๆ ซึ่งเมื่อมีผู้นับถือมากๆ ก็จะทำให้พราหมณ์เหล่านี้มีทรัพย์สินเงินทอง ชื่อเสียง และมี อำนาจในทางการเมือง

พราหมณ์สอนว่าจิตวิญญาณของเราเป็นอัตตา

โดยหลักคำสอนของศาสนาพราหมณ์นี้จะสอนว่า สิ่งที่มีอำนาจสูงสุดที่สร้างสิ่ง ทั้งหลายขึ้นมา และควบคุมหรือดลบันดาล ให้สิ่งทั้งหลายเป็นไปนั้นก็คือเทพเจ้า (หรือ พระเจ้า) ที่เป็นผู้มีฤทธิ์เดชมาก และมีตัวตนที่เป็นอมตะที่เรียกว่า “อัตตา” ซึ่งเทพเจ้าของ ศาสนาพราหมณ์นั้นมีมากมาย แต่เทพเจ้าสูงสุดเพียง ๓ พระองค์ คือมีพระพรหม ที่เป็นผู้ที่ สร้างโลกและมนุษย์รวมทั้งสัตว์ทั้งหลายขึ้นมา และมีพระนารายณ์ที่ เป็นผู้คอยรักษามนุษย์และโลก รวมทั้งมีพระอิศวรที่ เป็นผู้ทำลายสิ่งต่างๆ ไปเมื่อถึงเวลา

๒. เมื่อทำกรรมเสร็จแล้ว หรือไม่อย่างนั้นก็จะได้รับผลภายหลังจากทำกรรมนั้นเสร็จแล้ว

๓. ต่อจากนั้น หรือไม่อย่างนั้นก็จะได้รับในเวลาต่อมาอีกก็ได้

สรุปแล้วเรื่องกรรมของพุทธศาสนานี้ก็คือ การสอนเรื่องของจิตใต้สำนึกของเรา นี้เอง คือเมื่อเราทำอะไรลงไปด้วยเจตนาแล้ว จิตใต้สำนึกมันก็จะรู้และจะเกิดความรู้สึก ไปตามเจตนาที่ทำนั้นทันที โดยไม่สามารถบังคับได้ คือ ถ้ามีเจตนาดีจิตก็เป็นสุข แต่ถ้ามี เจตนาชั่วจิตก็เป็นทุกข์ ซึ่งนี่คือผลโดยตรงที่มีผลแน่นอนอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง ส่วน ผลภายนอก อันได้แก่ เมื่อทำดีแล้วก็มีคนมาชื่นชมและให้รางวัลหรือมีชีวิตเจริญรุ่งเรือง หรือเมื่อทำชั่วแล้วถูกติเตียนหรือลงโทษหรือมีชีวิตตกต่ำหรือวิบัติ นั่น มันเป็นผลโดยอ้อม ที่ไม่แน่นอนเพราะมันขึ้นอยู่กับปัจจัยภายนอก อย่างเช่น ถ้าทำดีแล้วไม่มีใครรู้จักไม่มีใคร หมายก้องหรือให้รางวัล หรือเมื่อทำชั่วแล้วไม่มีใครรู้จักไม่ถูกติเตียนหรือลงโทษ เป็นต้น ดังนั้นเราจึงอย่าเอาผลภายนอกนี้มาเป็นผลของกรรม เดี่ยวจะเกิดความเข้าใจผิดขึ้นมาได้ ว่า “ทำดีแล้วไม่ได้ดี แต่พอทำชั่วแล้วกลับได้ดี” อย่างที่คนทั่วไปเข้าใจผิดกันอยู่ ซึ่งเรื่อง กรรมนี้เป็นเรื่องที่ ไม่ควรสนใจศึกษาสำหรับผู้เริ่มต้นศึกษา (เป็นเรื่องอินไตย) เพราะมัน เอาแน่นอนไม่ได้และไม่เป็นประโยชน์แก่การดับทุกข์

บุญ-บาปคืออะไร?

คำว่า บุญ นี้ความหมายดั้งเดิม หมายถึง ความบริสุทธิ์ ซึ่งตรงข้ามกับคำว่า บาป ที่หมายถึง ความ ความชั่วหรือความเลว ซึ่งโดย บุญก็คือความสะอาดหรือบริสุทธิ์ของ จิตใจมนุษย์ ที่เกิดจากการที่ไม่มีกิเลสครอบงำ หรือเป็นจิตที่หลุดพ้นจากกิเลส และจิตก็ นิพพาน

ส่วนบาปก็คือ การที่จิตเกิดกิเลสขึ้นมาแล้วกิเลสก็สั่งให้กายบ้าง วาจาบ้าง หรือ แม้แต่จิตใจเองก็ตาม ทำกรรมต่างๆลงไปด้วยเจตนา ไม่ว่าจะป็นกรรมดีหรือกรรมชั่วก็ ตาม ซึ่งกิเลสนี้ก็ย่อมที่จะทำให้จิตเกิดอุปาทานหรือความยึดมั่นถือมั่นว่ามีตนเองเป็นผู้ทำ กรรมขึ้นมา เมื่อจิตทำกรรมใดลงไปแล้ว ก็ย่อมที่จะเกิดวิบากหรือผลขึ้นมา ไม่ว่าจะป็น